

MARICA BARTOLOVA:

Pravljica o treh bratih.

ili so nekdanj trije bratje: Siniša, Hrvoj in Slavko. Ko so odrasli, so živeli nekaj časa lepo složno pod eno streho. Njihov dom je bil tako bogat in čarobno lep, da so bratom bili sosede jako zavidni. Poizkušali so na razne načine, kako bi si osvojili krasno in bogato bivališče, toda ker so bili bratje čuječi in složni, se sosedom niso posrečilo njihove nakane.

Tedaj si je sosed izmislil drugo zvijačo. Začel je Siniši šepetati, da hoče Hrvoj sam biti na domu gospodar, Hrvoju pa, da si hoče Slavko sam zase osvojiti lepi dom. Izprva niso bratje verjeli prekanjenemu sosedu, ker je pa ta jel metati zdaj enemu, zdaj drugemu bratu drobno, zlato jabolko, so se bratje naposled res sprli in zasovražili. Sosed si je zadovoljno mel roke, se škodoželjno smehljajal ter vabil brate vsakega posebe pod svoje okrilje. Hrvoj in Slavko sta se kmalu dala pregovoriti, da sta sosedu izročila vsak svoj del prekrasnega imetja ter sta z imetjem pribežala tudi sama pod zaščito zvitega soseda.

Siniša, ki je bil trdnjši in značajnejši je ostal sam. Žal mu je bilo sicer, da sta se mu brata izneverila, toda mislil si je: vajina glava — vajin svet.

Delal, trudil se je ter boril s pohlepniimi sosedi na levo in desno, da si je ohranil samostojen svoj dom in svojo svobodo.

Hrvoj in Slavko, ki sta mislila, da bosta lepo živela pod sosedovo zaščito, sta kmalu spoznala, da ju sosed izkorišča prav grdo. Očitata sta sosedu izkoriščanje najprej nalahno, potem glasneje, naposled sta se pa pritožila na ves glas.

Sosed se je pa razkoračil, pokazal svoje ostre zobe, vzel bič ter udaril po nezadovoljnih bratih. Vedno češče in češče je padal bič po hrbtu ubogih bratov, da sta se jima hrbta skrivila in da udarcev že skoro nista čutila več. Kakor hitro sta se zganila, kakor hitro sta odprla usta, da bi terjala v svojem jeziku svoje pravice, je udrihal bič. Kmalu sta spoznala, da sta nova pravcata sužnja in da jima vse pritožbe ne pomagajo nič.

Ko je mogočni sosed videl, da je ukrotil brata popolnoma, ko je videl, da je njegova moč velika, se mu je zahotelo še Siniše in njegovega doma.

Napovedal mu je vojno. Vojno je napovedal lev — mali miški. Toda Siniša, dasi majhen, se je boril po levje; odbijal je svojega sovražnika z nadčloveškimi močmi.

Brata Hrvoj in Slavko, ki sta v robstvu še komaj dihala, sta pomagala bratu sprva skrivaj, ko sta pa videla, da omaguje njiju gospodar, pa bolj očitno. Siniša se je boril z nadprirodno močjo, in nekega dne je bil mogočni sosed premagan in uničen.

Bratje so se veselo objeli in zaukali v veliki sreči, da se je razlegalo do nebes. Napravili so pojedino, ki je trajala več dni in noči, jedli so in pili, peli in plesali.

Naposled so se le iztreznili ter šli vsak po svojih opravkih. Hrvoj in Slavko, ki nista mogla verjeti, da sta osvobojena, sta se veselila še nadalje in pela slavo svojemu bratu Siniši...

* * *

Bratje so združili zopet svoje imetje ter začeli živeti skupno pod eno streho. Nekaj časa so si bili dobri in složni. Nenadna svoboda je pa Hrvoja in Slavka tako prevzela, da sta se začela trkati na prsi ter kričati Siniši: »Kaj boš ti! Naju glej, ki sva se navzela šeg in navad ter omike svojega mogočnega gospodarja! Midva znava vse, ti nič!«

Siniša je sprva molčal ter dovolil bratoma, da se nabahata in nakričita v osvobojenem domu.

Brata pa sta čedalje bolj dražila Sinišo ter ga grdo obrcala in opljuvala, kadar sta prihajala v njegov del skupnega domovja. Zdaj je pa bilo Siniši dovolj. Zarjul je z levjim glasom: »Vzemita si zopet vsak svoj del, jaz vaju ne potrebujem več!«

V svoji prevzetnosti sta šla in rekla, da hočeta živeti neodvisno od brata Siniše ter neodvisno tudi drug od drugega. Toda komaj sta storila to, sta ju naskočila dva mogočna soseda, ju pobila ter si osvojila njihovo lepo imetje.

NAŠA KRALJICA MARIJA